

**Instytut Legislacji i Prac Parlamentarnych
Naczelnej Rady Adwokackiej**

ul. Świętojerska 16, 00-202 Warszawa
tel. 22 505 25 02, fax 22 505 08
e-mail: nra@nra.pl www.nra.pl

Warszawa, dnia 31 marca 2025 roku

NRA.145-U.6.2025

Opinia

**w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny
wykonawczy oraz niektórych innych ustaw
(UD 194)**

Przedmiot opinii

Przedmiotem niniejszego opracowania jest sporządzenie opinii o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw nowelizującym m.in. ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks Karny Wykonawczy (Dz. U. z 2024 r. poz. 706, z późn. zm.), dalej „k.k.w.” (UD194) (zwanego dalej również: „**Projektem**”).

Uwagi ogólne dotyczące rządowego projektu ustawy

Opiniowany projekt ustawy wprowadza zmiany, które ukierunkowane są na zmianę i wyeliminowanie regulacji, które przyczyniały się do naruszania praw osób skazanych, a zmiany proponowane w ustawie są ukierunkowane głównie na poprawę kwestii dotyczących postępowania karnego wykonawczego. Projekt zawiera zmiany najpilniejsze, jednak zwrócić należy uwagę, że przedmiotowa ustawa wymaga wielu zmian także w innych obszarach.

Projektowane zmiany obejmują także inne ustawy tj. Ustawę z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zatrudnianiu osób pozbawionych wolności (Dz. U. z 2023 r. poz. 1559), Ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1869 i 1871), Ustawie o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 383 i 1248).

Projekt obejmuje także zmianę rozwiązań regulujących prewencyjne użycie środków przymusu bezpośredniego wobec osób pozbawionych wolności oraz rozszerzenie podmiotów uprawnionych do podejmowania decyzji o użyciu środków przymusu bezpośredniego podczas nieobecności na terenie jednostki organizacyjnej Służby Więziennej jej kierownika oraz osób zastępujących.

Uwagi szczegółowe dotyczące projektu ustawy

Na pełną aprobatę zasługuje podjęcie przez projektodawcę działań legislacyjnych zmierzających do zmiany regulacji wprowadzonych w 2022 roku do Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks Karny Wykonawczy (Dz. U. z 2024 r. poz. 706, z późn. zm.), budzących szereg wątpliwości w zakresie ochrony praw osób skazanych.

Z uznaniem należy odnieść się do rozwiązań prawnych oczekiwanych z punktu widzenia respektowania praw osób pozbawionych wolności, w szczególności:

- **art. 6 § 4 k.k.w.** – zmiana obejmuje wydłużenie terminu do wniesienia skargi do 14 dni, co w znaczny sposób ułatwi osobie skazanej uzasadnienia zawartych w skardze żądań w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie. Ponadto w sytuacji, w której osobom pozbawionym wolności znacznie ogranicza się kontakt z pełnomocnikiem/obrońcą (aktualnie taki kontakt sprowadza się do jednej rozmowy telefonicznej w tygodniu) wydłużenie okresu na złożenie skargi pozwala pozbawionemu wolności na realny kontakt z pełnomocnikiem/obrońcą i ewentualną konsultację kwestii prawnych związanych ze skargą. Przy ograniczonych możliwościach dowodowych osób pozostających w izolacji penitencjarnej proponowana zmiana stanowi przejaw respektowania prawa do obrony;

pozytywne rozwiązanie na wielu płaszczyznach. W pierwszej kolejności jest to regulacja, która pozwala osobie skazanej na odbywanie kary w warunkach zbliżonych do warunków wolnościowych. Osoba skazana może uczestniczyć w ograniczonym zakresie w życiu społecznym, pracować, a także mieć stały kontakt z rodziną, co może zapobiegać w przyszłości powrotowi do przestępstwa. Nie ulega wątpliwości, że rodzina odgrywa ważną rolę w procesie resocjalizacji skazanego, a sama izolacja w warunkach zakładu karnego znacznie utrudnia utrzymywanie kontaktu osób pozbawionych wolności z rodziną.

Wskazać również należy, że odbywanie kary w systemie dozoru jest z punktu widzenia ekonomicznego korzystniejsze, albowiem koszt odbywania kary dla jednej osoby wynosi 900 złotych brutto miesięcznie, natomiast koszty utrzymania osoby skazanej w warunkach zakładu karnego oscyluje w granicach 4000 złotych. Jest to znaczna różnica, wobec czego proponowaną zmianę należy ocenić pozytywnie;

- **art. 79 § 1, § 1a, § 1b, § 1c, § 2 i § 4 k.k.w.** – w ocenie opiniującej niezależnie od wymiaru kary doprowadzenie skazanego do aresztu śledczego bez wezwania winno być wyjątkiem, a decyzja taka powinna być podejmowana każdorazowo przez sąd.

Słusznie zauważył projektodawca, że przy karze w wymiarze, który pozwala skazanemu na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego jego zatrzymanie i doprowadzenie do jednostki penitencjarnej generuje dodatkowe koszty po stronie państwa. Identyczna sytuacja ma miejsce w przypadkach zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności.

Przepis ten w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2023 roku był przede wszystkim niekorzystny dla osób, które nie ukrywają się przed wymiarem sprawiedliwości (a więc mogłyby dobrowolnie stawić się do odbycia kary), a nie dla osób ukrywających się. Dobrowolne stawienie było dotychczas traktowane jako element pozytywnej prognozy kryminologicznej (np. w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia). Od 1 stycznia 2023 roku wszyscy skazani są domyślnie doprowadzani do jednostki penitencjarnej, co w konsekwencji powoduje, że każdorazowo w opinii o skazanym formułuje się zdanie: „doprowadzony do odbycia kary”, co jest oceniane w sposób negatywny przy kształtowaniu prognozy kryminologiczno – społecznej

skazanego. Formalnie nie ma zatem różnicy między osobą zatrzymaną w pierwszym możliwym momencie w miejscu swojego zamieszkania, która oczekiwała na funkcjonariuszy Policji, a osobą, która została zatrzymana po latach ukrywania się – obie te osoby zostały formalnie tak samo doprowadzone do odbycia kary.

Osoby ukrywające się przed wykonaniem kary zazwyczaj nie przebywają pod swoim znanym adresem. Art. 79 § 1 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2023 roku nie uderza więc w osoby, które celowo ukrywają się przed wykonaniem kary, wbrew temu co głosiło uzasadnienie projektu ustawy z dnia 5 sierpnia 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw. Również wbrew temu co głosiło uzasadnienie projektu – impulsem do ukrywania się nie jest wezwanie do stawieństwa, lecz sam wyrok. Przymusowe doprowadzanie ukrywających się skazanych do odbycia kary jest konieczne (i możliwe w każdym z poprzednich stanów prawnych), ale dla osiągnięcia takiego celu nie jest konieczne przymusowe doprowadzanie wszystkich skazanych (nawet skazanych, na kary długoterminowe), również takich, którzy chcieliby dobrowolnie stawić się do odbycia kary na podstawie wezwania, które pozwoli im uporządkować swoje sprawy. Nie można bowiem z góry zakładać, że każdy skazany na karę surowszą podejmie próby uchylania się od odbycia kary pozbawienia wolności.

Opiniująca zgadza się z projektodawcą, że art. 79 § 1 k.k.w. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2023 roku uderzył przede wszystkim w osoby, którym wymierzono relatywnie krótkoterminowe kary pozbawienia wolności, albowiem nie są one w stanie np. zdążyć jeszcze przed zatrzymaniem przeprowadzić postępowania związanego z uzyskaniem zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego.

Pomimo pozytywnej oceny projektowanego przepisu opiniująca wskazuje, że zasadą powinno być wezwanie skazanego do stawieństwa w konkretnej jednostce penitencjarnej. Najlepszym rozwiązaniem jest zatem powrót do rozwiązania obowiązującego przed 1 stycznia 2023 roku.

- **art. 89 § 3 k.k.w.** - projektowana zmiana art. 89 § 3 k.k.w. ma na celu skrócenie okresu, po upływie, którego skazani na karę dożywotniego pozbawienia wolności będą mogli zmienić typ jednostki penitencjarnej. Opiniująca z aprobatą ocenia zmianę art. 89 § 3

k.k.w. będącą powrotem do brzmienia przepisu obowiązującego przed dniem 1 stycznia 2023 r.

Słusznie wskazuje projektodawca, że zmiana na bardziej rygorystyczne warunki była uprzednio argumentowana jedynie względami bezpieczeństwa. Co ważne użyte w przepisie słowo „można” nie powoduje, iż po upływie wskazanych okresów skazany automatycznie (*ex lege*) zmieni jednostkę typu zamkniętego na jednostkę o mniejszym rygorze. Proponowana regulacja nie jest zatem regulacją prowadzącą do obligatoryjnej zmiany miejsca odbywania kary przez skazanego na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Decyzja ta uzależniona będzie każdorazowo od oceny dotychczasowego zachowania skazanego, jego postępów w kontekście odbywanej przez niego kary oraz realizacji indywidualnego programu oddziaływania. Oceny takiej dokonywać będzie Komisja Penitencjarna, w kompetencji, której pozostawać będzie decyzja o zmianie ewentualnej podgrupy skazanego na P-2/R-2, P-3/R-3. Wobec powyższego, samo brzmienie przepisu i skrócenie terminów w nim przewidzianych nie będzie stanowić jakiegokolwiek zagrożenia dla bezpieczeństwa jednostek penitencjarnych oraz bezpieczeństwa społecznego. Co więcej, w każdym przypadku ocena zdolności skazanego do przeniesienia go do jednostki o łagodniejszym rygorze będzie poprzedzona zostać poprzedzona określonymi badaniami psychologicznymi i psychiatrycznymi.

Jak wskazano w uzasadnieniu projektu zmiana ma na celu przede wszystkim realizację funkcji resocjalizacyjnej kary. W tym aspekcie ważne jest motywowanie sprawców najcięższych przestępstw do podjęcia pracy nad sobą, zgodnie z indywidualnym programem oddziaływania. Kara dożywotniego pozbawienia wolności, aby spełniać swój cel resocjalizacyjny, powinna pozwalać skazanemu na zmianę jego sytuacji w relatywnie niedalekiej przyszłości,

Nie ulega wątpliwości, że w praktyce skazani na karę dożywotniego pozbawienia wolności są najbardziej problematyczną z grup osadzonych w jednostkach penitencjarnych, gdyż zaczynając odbywanie kary, termin do ubiegania się przez nich o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności pozostaje tak dalece odległy, że często są oni pomijani, jeśli chodzi o jakiekolwiek

zatrudnienie, kursy czy szkoły, a pierwszeństwo w tym zakresie przyznawane jest na rzecz skazanych na kary krótkoterminowe.

Zgodnie z Rekomendacją Rady Europy, kara dożywotniego pozbawienia wolności jest karą terminową i jej przebieg winien być etapowy. Więźniowie skazani na karę najsurowszą, pozbawieni są często sensu i człowieczeństwa z uwagi na stawiane im ograniczenia oraz ciągłą niewiedzę w zakresie tego, czy opuszczą kiedykolwiek jednostkę penitencjarną. Brak daty końca kary jest niezwykle uciążliwy w kontekście samego funkcjonowania emocjonalnego człowieka, wobec czego koniecznym jest zachęcanie skazanych na karę dożywotniego pozbawienia wolności do współdziałania w realizacji celów kary pozbawienia wolności. Możliwość zmiany jednostki typu zamkniętego na jednostkę typu półotwartego – jak zaproponowano w opiniowanym projekcie – po 15 latach będzie stanowiło dla skazanego konkretną „ofertę” ze strony Państwa i społeczeństwa, ukazującą, że jeżeli skazany podejmie współdziałanie w zakresie swoich kompetencji społecznych, będzie mógł otrzymać „gratyfikację” w postaci możliwości dalszego odbywania kary w jednostce o mniejszym rygorze, a co za tym idzie w dalszej perspektywie – zatrudnienie w warunkach wolnościowych, większą możliwość uzyskiwania przepustek i inne przywileje, które wiążą się z odbywaniem tej kary w ramach zakładów półotwartego i otwartego. Jest to niezwykle ważne z perspektywy motywacji skazanego, zwiększa szanse skazanego na powrót do społeczeństwa w przyszłości oraz na lepszą readaptację społeczną po opuszczeniu zakładu karnego, gdyż proces readaptacji po tak długim czasie winien być procesem etapowym;

- **art. 110b k.k.w.** – opiniowany projekt zakłada uchylenie wskazanego przepisu, co doprowadzi do zaniechania pobierania od osób pozbawionych wolności ryczałtowanej miesięcznej opłaty w związku z użytkowaniem w celi mieszkalnej dodatkowego sprzętu elektronicznego lub elektrycznego.

Konstrukcja przepisu art. 110b k.k.w. w aktualnym brzmieniu wskazuje na konieczność uiszczania przez skazanych opłaty ryczałtowej za korzystanie z „*urządzenia elektrycznego lub elektronicznego*”, co oznacza, że opłata ryczałtowa może być pobierana nawet wówczas, gdy osadzony będzie korzystał z urządzeń na baterie, a więc urządzeń, które

nie wymagają zasilenia energią elektryczną doprowadzoną do zakładu karnego. Z uzasadnienia projektu ustawy, na mocy której wprowadzony został do Kodeksu karnego wykonawczego przepis art. 110b k.k.w. wynika, że *ratio legis* wprowadzenia takiej zmiany podyktowany był tym, że: „Uzyskanie zezwolenia dyrektora zakładu karnego na posiadanie w celi dodatkowego sprzętu elektronicznego w postaci odbiorników radiowych, telewizyjnych, komputerów czy innych tego typu sprzętów, a także różnego rodzaju sprzętów elektrycznych, nie stanowiących standardowego wyposażenia celi mieszkalnej, wiąże się z koniecznością ponoszenia przez zakład karny dodatkowych kosztów. Sytuacja taka jest nieakceptowalna ze społecznego punktu widzenia, albowiem każdy obywatel musi ponosić we własnym zakresie koszty użytkowania tego rodzaju sprzętów i uiszczać za to należne opłaty.” Zestawienie literalnego brzmienia przepisu art. 110b k.k.w. z intencją wprowadzenia tego przepisu do Kodeksu karnego wykonawczego prowadzi do wniosku, iż w istocie skazani są obowiązani do uiszczania opłat za urządzenia nawet wówczas, gdy koszt ich użytkowania (sprowadzający się do kosztów zakupu baterii) nie będzie w żadnej mierze obciążał zakładu karnego.

Kolejno, zgodnie z art. 110a k.k.w., zgoda na posiadanie dodatkowego wyposażenia celi w postaci sprzętu elektrycznego i elektronicznego wydawana jest na konkretnego skazanego. Pomimo tego, obowiązek uiszczania zryczałtowanej opłaty spoczywa na każdym skazanym, który przebywa w celi wraz ze skazanym, który otrzymał zgodę na owo dodatkowe wyposażenie celi, co narusza zasady współżycia społecznego i sprawiedliwości społecznej. W rezultacie, obowiązkiem uiszczania opłat obciążeni są także skazani, którzy nie tylko nie będą korzystali z tych urządzeń, ale także nie godzili się na obciążenie ich kosztami z tego tytułu. Jednocześnie, obowiązujące przepisy k.k.w. nie dają skazanym żadnych narzędzi „obrony” przed obciążeniem ich obowiązkiem uiszczania takiej opłaty, w wyniku czego mogą mieć miejsce sytuacje, w których skazany opuszcza zakład karny z „zadłużeniem” powstałym w wyniku działania osób trzecich na które nie miał wpływu – tj. uwzględnienia wniosku innego skazanego o wydanie zgody na posiadanie w celi dodatkowego wyposażenia. Nie ulega wątpliwości, że takie zadłużenie po odbyciu kary pozbawienia wolności nie sprzyja readaptacji społecznej osoby skazanej.

Niezależnie od powyższego, jak wskazano w uzasadnieniu rządowego projektu koszty ponoszone przez administrację jednostek penitencjarnych związane z pobieraniem wskazanej opłaty oraz ściąganiem zaległych należności przekraczają kwoty środków finansowych uzyskiwanych od osób przebywających w jednostkach penitencjarnych;

- **art. 161 § 3 i § 4 k.k.w.** – jedną z istotniejszych zmian w projekcie stanowi skrócenie terminów, po upływie których skazany będzie mógł się ponownie ubiegać o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Jak słusznie wskazuje projektodawca sama możliwość złożenia wniosku o przedterminowe zwolnienie nie jest równoznaczna z otrzymaniem przez osobę skazaną zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Aktualne brzmienie przepisu znacznie ogranicza składanie ponownie wniosku o warunkowe zwolnienie. Ograniczenie szczególnie dotyka skazanych na kary długoterminowe, którzy muszą czekać rok zanim złożą kolejny wniosek o skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Opiniująca korzystnie ocenia również zmianę w zakresie informowania skazanego o brzmieniu art. 45 § 5 k.k.w. poprzez dodanie § 5 w art. 79b k.k.w. Na aprobatę zasługuje również uchylenie art. 105b § 4 i 5 k.k.w. oraz art. 217c § 5 i 6 k.k.w. Słusznie wskazano w uzasadnieniu projektu, że rozwiązanie, które obowiązuje aktualnie ogranicza swobodę działalności gospodarczej przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Kolejną zmianę w art. 115 § 7a k.k.w., a także w art. 214a k.k.w. opiniująca ocenia pozytywnie z uwagi na kwestie bezpieczeństwa w zakresie udzielania świadczeń medycznych skazanym, o których mowa w art. 88 § 3 i 6 pkt 2.

W zakresie zmiany w art. 223g § 2 i § 3 k.k.w. mając na uwadze tendencję wzrostową w zakresie zatrudniania w Służbie Więziennej kobiet, co wiąże się również z pełnieniem służby przez większą liczbę kobiet w działach ochrony powyższa zmiana wydaje się w pełni racjonalna z zastrzeżeniem, że nie będzie dochodziło podczas kontroli pobieżnych do nadużyć ze strony funkcjonariuszy SW.

Zmiana proponowana w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zatrudnianiu osób pozbawionych wolności (Dz. U. z 2023 r. poz. 1559) poprzez uchylenie pkt 4 w art. 6a ust. 3 stanowi konsekwencję uchylenia art. 110b k.k.w.

Pozytywnie należy ocenić proponowane zmiany w zakresie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1869 i 1871) przede wszystkim w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa na terenie jednostek penitencjarnych, a także względem funkcjonariuszy pełniących służbę na ich terenie. W zakresie art. 19 wyżej wskazanej ustawy zasadnym wydaje się rozwiązanie, w którym funkcjonariusz Służby Więziennej będzie każdorazowo podejmował decyzję w zakresie prewencyjnego użycia kajdanek wobec osób pozbawionych wolności w zakładach karnych typu zamkniętego i aresztach śledczych. Dodatkowo regulacja art. 19 ust. 9 pozwoli innym podmiotom mającym bezpośredni kontakt z osobą pozbawioną wolności złożyć stosowny wniosek o użycie prewencyjnie, wobec osadzonego środków przymusu, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego. Opiniująca zgadza się z argumentem zawartym w uzasadnieniu projektu ustawy wskazującym, że nie ma konieczności obligatoryjnego używania kajdanek względem całości populacji w zakładach karnych typu zamkniętego i aresztach śledczych.

Za jedną z najistotniejszych zmian projektu uznać należy zmiany w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. Projektodawca proponuje zwiększenie katalogu osób uprawnionych do podejmowania decyzji o użyciu środków przymusu bezpośredniego podczas nieobecności na terenie jednostki organizacyjnej Służby Więziennej jej kierownika oraz osób zastępujących kierownika. Obecnie ustawa nie określa kto jest uprawniony do podjęcia decyzji w czasie, gdy brak jest osób katalogowo wymienionych w art. 35 ust. 2 przedmiotowej ustawy. Proponowane rozwiązanie bez wątpienia ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa na terenie zakładów karnych i aresztów śledczych. Jednak podkreślić należy, że w pkt 10 omawianego przepisu wskazano, że funkcjonariusz Służby Więziennej jest uprawniony do podjęcia decyzji o użyciu środków przymusu bezpośredniego w przypadku usiłowania bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie uprawnionego lub innej osoby, usiłowania ucieczki przez osobę pozbawioną wolności, a także pościgu za nią lub osobą, która dokonała bezpośredniego, bezprawnego zamachu na obiekty zakładu karnego, aresztu śledczego lub innej

jednostki organizacyjnej. Aktualnie dowódca i zastępca dowódcy w nagłych przypadkach również mogą podjąć decyzję o użyciu środków przymusu bezpośredniego.

Mając na uwadze coraz powszechniejszy problem przemocy, wobec osadzonych w jednostkach penitencjarnych powyższa regulacja może doprowadzić do nadużyć w tym zakresie zatem rozwiązanie proponowane przez autorów projektu ocenić należy negatywnie. Opiniująca wskazuje, iż istotnym jest, aby funkcjonariusze pracujący bezpośrednio z osobami pozbawionymi wolności posiadali kamery nasobne tak, aby wyeliminować ewentualne nadużycia przy stosowaniu środków przymusu bezpośredniego. Kamery mogłyby działać również prewencyjnie w zakresie ewentualnych nieodpowiednich zachowań względem funkcjonariuszy, a także dyscyplinowałyby samych funkcjonariuszy Służby Więziennej. Jednocześnie wskazać należy, iż w razie złożenia jakiejkolwiek skargi przez osadzoną/osadzonego nagranie z takiej kamery mogłoby przyczynić się do szybszego wyjaśnienia sprawy. Nagranie byłoby pomocne w przeanalizowaniu przebiegu zdarzenia, a także wyjaśnieniu czy funkcjonariusz dopuścił się niewłaściwego zachowania względem osoby pozbawionej wolności.

Wnioski

W zakresie dozoru elektronicznego w przyszłości należałoby rozważyć czy dozór elektroniczny powinien być etapem w odbywaniu kary pozbawienia wolności, gdzie skazany w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego przechodziłby na etap odbywania kary w warunkach dozoru elektronicznego, który poprzedzałby etap warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

Abstrahując od powyższych uwag w zakresie art. 89 § 3 k.k.w. opiniująca wskazuje na wiele nieprawidłowości w zakresie działania Ośrodków Diagnostycznych na terenie jednostek penitencjarnych i sporządzania orzeczeń psychologiczno – penitencjarnych względem skazanych na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Zaleca się w niedalekiej przyszłości skonstruowanie przepisów, które uregulują kwestie wykonywania takich badań i wydawania orzeczeń przed podmioty niezależne i osoby niebędące w podległości służbowej. W praktyce sama zmiana okresów w art. 89 § 3 k.k.w. niewiele zmieni, gdyż skazani na karę najsurowszą pomimo 20-letnich pobytów w izolacji i dobrych rokowań nadal przebywają w zakładach karnych typu zamkniętego z powodu czysto hipotetycznej obawy o bezpieczeństwo jednostek. Zaleca się

stworzenie takich rozwiązań, które realnie będą umożliwiały skazanym na karę dożywotniego pozbawienia wolności zmianę typu jednostki.

W związku z przedstawionymi powyżej uwagami, opiniowany projekt ustawy **ocenić należy pozytywnie**. W ocenie opiniującej, zmiany proponowane w Projekcie będą korzystne zarówno dla funkcjonariuszy Służby Więziennej w zakresie organizacji ich pracy i bezpieczeństwa, jak i dla osób pozbawionych wolności w zakresie respektowania praw człowieka oraz prawidłowej realizacji kary pozbawienia wolności.

Projektodawca w sposób szczegółowy określa proponowane zmiany, które zostały w projekcie przedstawione w sposób czytelny i niebudzący większych zastrzeżeń.

Opinię sporządziła

adwokatka Monika Gorzách – Przewodnicząca Zespołu ds. opiniowania i sporządzania projektów legislacyjnych w zakresie prawa karnego wykonawczego Instytutu Legislacji i Prac Parlamentarnych Naczelnej Rady Adwokackiej

Dyrektor
Instytutu Legislacji i Prac
Parlamentarnych przy Naczelnej Radzie
Adwokackiej, adw. Dorota Kulińska

Dyrektor
Instytutu Legislacji i Prac Parlamentarnych
przy Naczelnej Radzie Adwokackiej

adw. Dorota Kulińska

